

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: F. N., narozený dne „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem
Symfonická 1496/9, 158 00 Praha 5,

Proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2016, č. j. „X“, (výrok ad I.), o snížení
starobního důchodu,

takto:

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 12. 12. 2016, č. j. „X“, o
námitkách, ve výroku ad I., a rozhodnutí č. I. České správy sociálního zabezpečení
ze dne 15. 9. 2016, č. j. „X“, **se pro nezákonnost zrušují** a věc se **vrací**
žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **16 456 Kč**
do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 12. 12. 2016, č. j. „X“, (výrok ad I.), kterým byly zamítnuty jeho námitky proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 15. 9. 2016, č. j. „X“, kterým byl žalobci s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), v návaznosti na ust. 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o mimosoudních rehabilitacích“), snížen od 8. 10. 2016 starobní důchod.

Žaloba

Žalobce v žalobě uvedl, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí. Žalovaná opakovaně žalobci přiznávala a odebírala příplatek k důchodu náležející mu za jeho služby ve vojenském táboře nucených prací v období od 1. 11. 1953 do 22. 12. 1955. Posledním rozhodnutím žalované byl žalobci právě zmíněný příplatek odebrán s odůvodněním, že jej nelze označit za osobou politicky nespolehlivou, poněvadž mu byla přidělena klasifikace „A“ a nikoli „E“. Vojenské tábory nucené práce byly považovány za zločinné akty, jejichž zřízení a fungování nemělo žádnou oporu v československém právním řádu. Na tento závěr by nemělo mít žádný vliv to, jak byl žalobce v rámci vojenských táborů nucených prací klasifikován, odměňován, povyšován či ponižován. Pojem politická nespolehlivost je nutné vykládat individuálně s přihlédnutím k tomu, že vojenští velitelé tehdejší doby prováděli svévolná a rozporuplná hodnocení. Žalobce se domníval, že jeho nárok na příplatek k důchodu je potřeba posuzovat v kontextu nálezů Ústavního soudu, přičemž zmínil nálezy ze dne 12. 3. 2001, sp. zn. II. ÚS 187/2000, nálezy ze dne 1. 12. 2005, sp. zn. II. ÚS 290/05 či nálezy ze dne 26. 10. 2007, sp. zn. I. ÚS 2366/07. Žalobce je toho názoru, že žalovaná situaci žalobce nesprávně právně posoudila a proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě uvedla, že vycházela z písemného potvrzení Ministerstva obrany České republiky, které poukazuje na umístění žalobce k 52. pomocnému technickému praporu v době od 1. 11. 1953 do 28. 2. 1954 a od 1. 3. 1954 do 22. 12. 1955 jeho následné zařazení k 52. technickému praporu. Žalobce byl v těchto zařízeních klasifikován písmenem „A“ čili jednou z tzv. zdravotních kvalifikací, hojně využívanou pro stanovení zdravotní způsobilosti osob politicky spolehlivých, přičemž takto klasifikované osoby byly k výkonu služby běžně zařazovány do pomocných technických praporů spolu s osobami politicky nespolehlivými. Skutečnost, že žalobce byl zařazen do pomocných technických praporů, automaticky neznamená, že jej lze považovat za osobu definovanou ust. § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o mimosoudních rehabilitacích“). Z osobních materiálů žalobce poskytnutých Ministerstvem obrany jednoznačně vyplývá, že byl shledán za spolehlivou osobu, která neměla dobrý poměr k lidově demokratickému zřízení za což získal klasifikaci „A“. Závěrem žalovaná vyjádřila nesouhlas s vyčíslením nákladů řízení ze strany žalobce, neboť příplatek k důchodu se slučuje s procentní výměrou důchodu, ke kterému náleží a tvoří s důchodem nadále jeden

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

celek a nelze mu tak přiřknout charakter odškodnění, jak se domníval žalobce. S ohledem na výše uvedené proto žalovaná navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Replika žalobce k vyjádření žalované

V následně učiněné replice k vyjádření žalované k žalobě žalobce uvedl, že nesouhlasí s tvrzeními žalované, poněvadž politickou nespolehlivost je nutné posuzovat v širším kontextu. Vojenští velitelé jej sice uznali lidsky a pracovně spolehlivým nicméně po politické stránce mu byl vytknut nedobrý poměr k lidově demokratickému zřízení. Jeho matka a babička byly německé národnosti a jeho dopisy byly kontrolovány bezpečnostními orgány. Žalobce poukázal na skutečnost, že politicky nespolehlivou osobou mohl být shledán každý, o němž tak usoudily bezpečnostní orgány a to i z jiných zákonem neuvedených důvodů, což byl ostatně případ žalobce.

Ústní jednání soudu

Při ústním jednání konaném dne 11. 12. 2017 právní zástupce žalobce setrval na žalobních námitkách. Zdůraznil, že žalovaná si ve světle nálezů Ústavního soudu počíná vůči žalobci nepřipustně, pokud mu po 25 letech odnímá zvláštní příspěvek k jeho starobnímu důchodu, a to s absurdním odůvodněním, že žalobce byl osobou politicky spolehlivou. Postup žalované dle žalobce představuje hrubé porušení legitimního očekávání žalobce, jakožto osoby persekvované minulým režimem. Na podporu tohoto názoru právní zástupce žalobce zmínil nálezy Ústavního soudu sp. zn. I ÚS 819/2015, sp. zn. I ÚS 2056/2012, sp. zn. IV ÚS 4853/2012 a sp. zn. I ÚS 2366/2007. Dále uvedl, že v případě žalobce je podružné, zda byl tzv. klasifikován jako osoba „E“ z hlediska nespolehlivosti, či jako osoba „A“, když podstatné je to, že byl zařazen do vojenského tábora nucených prací, z čehož vyplývá, že byl osobou nespolehlivou, navíc nelze zapomínat, že žalobce byl pro tehdejší režim politicky nespolehlivý v důsledku své německé národnosti a německých příbuzných v SRN a v Argentině. Vedle toho podotkl, že formální klasifikace tzv. nespolehlivých osob měla svůj vývoj, kdy tzv. klasifikace „E“ byla vymyšlena v roce 1950, přičemž již v roce 1953 se od ní začalo upouštět a definitivně tato klasifikace byla zrušena k 30. 4. 1954. V této souvislosti je nutno současně brát i v potaz fakt, že osoby zařazené ve vojenských táborech nucených prací zde pobývaly jen do 22. 12. 1955. Navíc zákon o této klasifikaci vůbec nehovoří. Pro daný případ je podstatné, že u žalobce při pobytu ve vojenském táboře nucených prací trvala jeho persekuce po dobu tohoto pobytu bez ohledu na jeho případné klasifikování jednotlivými písmeny, včetně písmena „E“. Je nutno brát v potaz, že vojenské tábory nucených prací byly zřizovány za účelem převýchovy jedinců v nich umístěných. To byl zjevně i případ žalobce.

Při téže ústním jednání pověřená pracovnice žalované navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. K věci dále podotkla, že žalovaná v rámci své rozhodovací činnosti vycházela i z potvrzení Ministerstva obrany ze dne 19. 7. 2016 o tom, že žalobce nebyl tzv. nespolehlivou osobou. Z toho důvodu má žalovaná za to, že postupovala v souladu se zákonem.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a uskutečněném jednání dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Ministerstvo obrany, odbor pro válečné veterány, poskytlo výpis o zařazení žalobce v průběhu vojenské základní služby, přičemž bylo zjištěno, že žalobce nastoupil k výkonu vojenské základní služby dne 1. 11. 1953 se zařazením k 52. pomocnému technickému praporu, který byl v důsledku reorganizace ke dni 1. 3. 1954 změněn na 52. technický prapor. Vojenská základní služba byla žalobcem ukončena ke dni 22. 12. 1955. Žalobce byl odvodní komisí klasifikován písmenem „A“ s hodnocením politicky spolehlivé osoby, jež nemá právě dobrý poměr k lidově demokratickému zřízení. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce nespadá mezi osoby, na něž se vztahuje ust. § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích a proto mu nenáleží právo na zvláštní příspěvek k důchodu dle ust. § 5 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o účastnících národního boje. Správní orgán I. stupně proto vydal dne 15. 9. 2016 rozhodnutí č. j. 1-2R-15.9.22016-421/331 002 014, které žalovaná svým rozhodnutím ze dne 12. 12. 2016, č. j. 331 002 014/315-LPA, potvrdila.

Podle ust. § 24 odst. 4 zákona o mimosoudních rehabilitacích za účelem zmírnění křivd způsobených osobám uvedeným v § 18 odst. 1 se k důchodu poskytuje příplatek 15,- Kčs za každý měsíc této služby. Příplatek k důchodu se vyplácí jen do výše, která spolu s důchodem nepřevyšuje nejvyšší výměru důchodu stanovenou zvláštními předpisy.

Podle ust. § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích se zrušují rozkazy, kterými byli občané označeni za politicky nespolehlivé zařazení v letech 1948 až 1954 do vojenských táborů nucených prací po dobu základní vojenské služby a výjimečného vojenského cvičení podle § 39 zákona č. 92/1949 Sb., branný zákon. Za vojenské tábory nucených prací se pro účely tohoto zákona považují silniční prapory ženijního vojska zřízené od 2. 8. 1948 do 1. 9. 1950 a pomocné technické prapory a vojenské báňské oddíly, jejichž příslušníci byli na důlní práce odvedeni od 25. února 1948 do 1. září 1950 a pracovali v dolech nejméně 12 měsíců bez předepsaného pravidelného střídání. Příslušníci vojenských báňských oddílů uvedených ve větě druhé, se považují za osoby oprávněné podle § 14 odst. 2, i kdyby nebyli do vojenských báňských oddílů zařazení na základě rozkazů.

Sporný bod, o kterém je mezi žalobcem a žalovanou vedeno řízení, představuje zaujetí odlišného stanoviska na právní otázku žalobcova osobního statutu v době výkonu základní vojenské služby, tj. zdali žalobce v období výkonu vojenské základní služby, kdy byl Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nejprve zařazen k 52. pomocnému technickému praporu a posléze v důsledku reorganizační změny převeden k 52. technickému praporu, byl považován za politicky nespolehlivou osobu či nikoli. Pro vznik nároku na příplatek k důchodu dle ust. § 5 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o účastnících národního boje musel být žadatel zařazen ve vojenském táboře nucených prací a rozkaz o jeho zařazení do takového tábora musel být zrušen podle ust. § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích. Soud tak v soudním řízení musel především posoudit, zdali lze na žalobce pohlížet jako na osobu spadající pod ust. § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích, tj. zdali byl žalobce v první řadě shledán za politicky nespolehlivou osobu a zdali existuje příčinná souvislost mezi touto klasifikací a jeho zařazením k výkonu základní vojenské služby.

Soud se nejprve zabýval naplněním prvního kritéria dle ust. § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích, konkrétně zdali žalobce absolvoval výkon základní vojenské služby ve vojenském táboře nucených prací. Za vojenské tábory nucených prací jsou z pohledu této právní úpravy považovány silniční prapory ženijního vojska, pomocné technické prapory a vojenské báňské oddíly. Z osobních materiálů žalobce poskytnutých Ministerstvem vnitra, odborem pro válečné veterány bylo zjištěno, že žalobce nastoupil základní vojenskou službu ke dni 1. 11. 1953 se zařazením k 52. pomocnému technickému praporu a ukončil ji ke dni 22. 12. 1955 u 52. technického praporu. Tuto skutečnost ostatně ani sama žalovaná nerozporevala. Soud má tudíž za prokázané naplnění prvního kritéria, nicméně podstatnější částí je posouzení zda došlo k naplnění i druhého kritéria tj. vykonání základní vojenské služby se zařazením v táborech nucených prací v důsledku získání označení politicky nespolehlivých osob.

Každá osoba před nástupem k výkonu základní vojenské služby byla povinna vyplnit dotazník a absolvovat osobní pohovor, během kterého blíže vysvětlovala skutečnosti uvedené v dotazníku. Na základě zjištěných skutečností pak byli vojáci klasifikováni do sedmi kategorií – schopen („A“), schopen služby pro strážní službu („B“), schopen pro těžkou fyzickou práci („Cj“), schopen pro středně těžkou fyzickou práci („Cd“), neschopen vojenské služby („D“) a na konec politicky nespolehlivá osoba („E“). Za politicky nespolehlivé osoby pak byli považováni ti vojáci, u nichž bylo shledáno jedno z níže uvedených jedenácti kritérií – 1) osoby, které se dopustily trestných činů podle dekretů prezidenta republiky č. 16/1945 Sb., a č. 138/1945 Sb., nebo podle nařízení Slovenské národní rady č. 33/1945 Sb. a dále pak osoby, které se dopustily trestných činů podle zákona na ochranu republiky č. 50/1923 Sb., na ochranu lidově demokratické republiky č. 231/48 Sb., a byly za to odsouzeny nebo stíhány; 2) osoby dodané do táborů nucených prací; 3) osoby, které byly majiteli továrny nebo jiného podniku s počtem zaměstnanců větším nežli 10; 4) osoby, které vlastnily pozemky o výměře nad 20-30 ha podle úrodnosti, přičemž je šlo označit za venkovské boháče; 5) osoby, které vlastnily velkoobchod; 6) osoby, které vlastnily nemovitý majetek, který byl pramenem bezpracného zisku nejméně 10.000 Kč měsíčně; 7) osoby, které byly po únoru 1948 odstraněny akčními výbory z veřejných funkcí; 8) osoby, které byly dětmi nebo manželi osob ve výše uvedených bodech; 9) osoby, které po únoru 1948 byly z politických důvodů vyloučeny ze studia na školách; 10) osoby, jejichž rodiče nebo sourozenci uprchli do zahraničí a za 11) osoby, které pokládala SNB za politicky nespolehlivé z jiných neuvedených důvodů. (zjištění vyplývající z knihy Pomocné technické prapory – o jedné z forem zneužití armády k politické perzekuci, jejímž autorem je Jiří Bílek). Z právě uvedeného je tak zřejmé, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

téměř každý mohl být shledán za politicky nespolehlivou osobu, aniž by jí byl znám důvod.

Z osobních materiálů žalobce bylo zjištěno, že jej vojenští příslušníci klasifikovali písmenem „A“ neboli osobou zcela schopnou. Ke zmíněnému hodnocení byla pouze připsána poznámka, že žalobce nemá právě dobrý poměr k lidově demokratickému zřízení, nicméně na tehdy přidělenou klasifikaci „A“ tato skutečnost neměla žádný vliv. Je proto rozporuplné, že žalobce byl umístěn k výkonu základní vojenské služby k 52. pomocnému technickému praporu, který byl sice svým vnitřním uspořádáním označován za lehký pomocný technický prapor, nicméně stále šlo o útvar Československé armády, kam byly přidělovány zejména politicky nespolehlivé osoby s klasifikací „E“ za účelem jejich převýchovy. Z podkladů umístěných na stránkách Vojenského historického ústavu soud zjistil, že druhou skupinou osob, jež byly do těchto armádních útvarů umísťovány představovaly politicky spolehlivé osoby s klasifikací písmene „Cd“ a „Cj“, přičemž šlo o osoby schopné středně těžké a těžké fyzické práce, kdy důvodem jejich umístění bylo zajištění levné pracovní síly pro vybraná hospodářství. Třetí a poměrně rozsáhlou skupinu osob pak představovaly osoby s klasifikací písmene „A“ a „B“ v případech, kdy šlo o Romy, Němce, Maďary a negramotné. Dále pak bylo zjištěno, že se objevovaly případy, kdy osoba byla sice klasifikována písmenem „A“ či „B“, nicméně k ní bylo přistupováno jako k osobě politicky nespolehlivé.

S ohledem na právě uvedené soud dospěl k závěru, že ust. § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích a označení politicky nespolehlivé osoby nelze vykládat dogmatickým způsobem, neboť je zřejmé, že i osoby s označením písmene „A“ byly považovány za osoby politicky nespolehlivé, třeba jen pro svůj původ, což ostatně mohl být případ žalobce, jehož rodina byla německé národnosti. Soud proto zastává názor, že již samotný výkon základní vojenské služby v pomocných technických praporech zakládá nárok na příplatek k důchodu dle ust. § 5 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o účastnících národního boje bez ohledu na klasifikační označení brance, poněvadž smyslem zmíněné právní úpravy je především zmírnění křivd způsobených osobám, jež byly k výkonu vojenské základní služby zařazeny do vojenských táborů nucených prací, neboť byly komunistickou ideologií s ohledem na jejich civilní případně armádní život považovány za škodlivé a nežádoucí pro budování státního aparátu. Obdobný názor zaujal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 10. 11. 2015, č. j. 1 Ads 73/2015-52, který je dostupný na www.nssoud.cz.

Z výše uvedených skutečností dle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že na žalobce v předmětném případě lze aplikovat ust. § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích, čímž mu vzniká nárok na příplatek důchodu dle ust. § 24 odst. 4 téhož zákona. Soud je toho názoru, že žalovaná pochybila, pokud žalobci snížila měsíční výši starobního důchodu v souladu s ust. § 56 odst. 1 písm. c) zákona o důchodovém pojištění. S ohledem na výše uvedené tak soud shledal žalobcovu námitku v tomto směru důvodnou.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud proto napadené rozhodnutí (výrok ad I.) pro nezákonnost ve smyslu ust. § 78 odst. 1 a odst. 3 s. ř. s. ve výroku ad I. rozsudku zrušil. Zároveň soud v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž je podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Výrok ad II. rozsudku o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalované uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 16 456 Kč. Tato částka se skládá z částky 12 400 Kč za čtyři úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, JUDr. Lubomírem Müllerem, po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění po 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby – § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky – § 11 odst. 1 písm. d), účast při jednání soudu – § 11 odst. 1 písm. g)]; dále z částky 1 200 Kč za čtyři s tím související náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky ve znění po 1. 9. 2006; a dále z částky 2 856 Kč odpovídající 21% DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Jiné náklady právní zástupce žalobce nepožadoval. Vzhledem k tomu, že příspěvek ke starobnímu důchodu podle zákona o mimosoudních rehabilitacích stojí mimo oblast sociálního zabezpečení i oblast důchodového pojištění, neboť základ nároku na předmětnou dávku je dán zákonem o mimosoudních rehabilitacích a nikoliv zákonem upravujícím oblast sociálního zabezpečení či důchodového pojištění, soud nesouhlasil s názorem žalované o tom, že při určení výše odměny advokáta je třeba aplikovat ust. § 9 odst. 2 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. Neaplikaci tohoto ustanovení v obdobné věci ostatně dovodil i Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku ze dne 10. 11. 2015, č. j. 1 Ads 73/2015-52.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 11. prosince 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)